

MUTE CZECHOSLOVAKIA

DICK DALE
„CALLING UP SPIRITS“

Král surfové kytary s věkem
Beach Boys, fantazií Hendrix
a hlasitostí Motörhead!

SIMON BONNEY
„EVERYMAN“

Zpěvák australské party
Crime And The City Solution
na druhém sólovém výletě!

MEAT BEAT MANIFESTO
„SUBLIMINAL SANDWICH“

Jack Dangers a jeho nejnovější
verze electronic body music pro
konec 20. století!

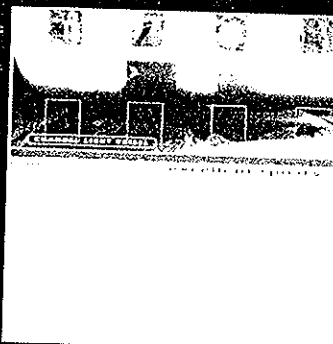
BIM SHERMAN
„MIRACLE“

Reggae, rock a ethno v elegantní
kombinaci jamajského veterána:
černý Bim pro každé bílé ucho!

CHANNEL LIGHT VESSEL
„EXCELLENT SPIRITS“

Roger Eno, Bill Nelson,
Kate St. John a Larraji:
něžná harmonie příležitostného
sdružení lovců krásných tónů!

Info:

Mute Czechoslovakia, Pod kaštaný 3,

160 00 Praha 6

e - mail: mutecz@traveller.cz

MuteClub™:

phone 02/341 562 = poslech noviněk,
výběr z katalogu, zásilková služba
= běžná telefonní sazba

Bezejmenná

(Untitled - z alba Disintegration)

Znovu beznadějný pohyb duchových očí
Znovu na kolenu a moje ruce ve vzduchu
Znovu strkám svou tvář do vzpomínek na tebe
Ale nikdy nevím jestli je to skutečně
Nikdy nevím jak jsem se chtěl cítit
Nikdy jsem docela neřekl co jsem ti chtěl říct
Nikdy jsem docela nenašel slova jimiž bych ti to
vysvětlil
Nikdy jsem docela nevěděl jak to udělat aby by-
la uvěřitelná
A teď je ta chvíle pryč
Další chvíle v níž jsem to neudělal
Beznadějně bojuju s ďáblem
Pocit marnosti
Přisery postávají dál do mého nitra
Cítím jak mi hluboké uhrývání srdce
Nikdy se nezbavím těchto bolestí nikdy už o tobě
nebudu snít

o temnotách, je myslit
na jejich intenzitu. Jejich
radost nikdy není ten
klidný, spokojený pocit,
ale šleští až maniackální -
v další skladbě je vystří-
dáno stejně hlubokou
bolestí. Když barvy, tak
intenzivní, zářivé, do očí
bijící - kontra bezútěšná
šedá. Nebo černá. A za-
se - bylo by příliš snadné
říci si, že Robert Smith
prostě trpí maniodepre-
sivní psychózou a mlátí
se od extrému k extrému.
Psychóza možná ano, ale
podpořená nepopíratel-
ným talentem předat své
city tak, aby byly vhodné
peny a přijaty jako něco

Prostý součet toho, že ně-
kdo je schopný se takhle naprosto radovat, nám nedá vý-
sledek ani vzdáleně měřitelný s tím, co to znamená, když se řekne The Cure. Musí
tam pořád zůstat - a taky zůstává a nikdy natvalo neodešlo - něco, co ze slad-
kých i hořkých trápení jednoho Angličana udělá pojem, který je schopen pohnout
s tolika lidmi. A učiní ze skupiny předmět kultu, sdílení, silných citů, nekonečných
debat o jednotlivých skladbách a tom, co je za nimi a jak je kdo prožívá. To všeho-
na na dobu, za níž z nevědomého dítěte vyroste dospělý člověk, který má sám dě-
ti. Je to v tom, že The Cure se nikdy nestyděl za svou senzitivitu a touhle zranitel-
nou otevřeností působil na ten koutek, který mají všichni v sobě, ale většinou ho
uklidil pod bezpečný poklop tvrdosti vůči světu? V tom, že The Cure, jako každá
správná ikona (včetně masových vrahů) prožívají určité věci za tu masu, která ta-
kové jednání z těch či oněch pohůtek zahrhla, ale nepřestala jí velmi přitahovat?
Nějak tak to možná bude, ale s každým albem přibývají nové otázky. Výjimkou ne-
ní ani nová deska *Wild Mood Swings*. V jejích textech se objevuje hned několik
pohledů, které od The Cure ještě neznáme. Jedním příkladem je *Treasure*, kde se
podle vlastních slov Robert Smith „snaží zpívat, jako by šeptala mrtvá žena“.
Druhým, více důležitým je téma završení, kterému je věnován text *Bare* (Robert ří-
ká: „název alba měl být *Bare* a mělo to mít atmosféru, jaká se dá vyjádřit smyč-
covým kvartetem a píánem. Ale jak se deska vyvíjela, zjistil jsem, že tímhle držím ka-
pelu příliš zpátky, začal jsem se cítit hloupě. Tak jsme si řekli, že si prostě budeme
dělat co chceme a najednou se skladby začaly proměňovat“ a publikum spekuluje
o tom, že završení, o němž se mluví, je ve skutečnosti závěrem činnosti The Cure).
Další nezvyk je, když se v *This Is A Lie* Robert snaží „zpívat z pohledu někoho ji-
ného, zpívat něco, čemu nevěří“. Neobvyklé je i, jak jasně o sexu je psáno *The
13th* (původně se měla jmenovat *The Two Chord Cool*). Největším překvapením ale
je nenápadná skladbička *Round & Round*, že *Round*. Dá se říci, že je o tom, jaké je
to být v The Cure. Jak si vždycky řeknou, že jsou jednou a pak definitivně speku-
le ono to nikdy není násled. Je tu i silně skeptický a střízlivý pohled („a oprav-
du nevím, proč to děláme zrovna takhle, napodobování úsměvů a je to skvělý být
tady“, opravdu si nejsem jistý, co se asi tak bojíme promeškat“), jaký dřív u The
Cure nebyval. To je pohled jich samých na sebe samé v devadesátých letech. To
e odpověď Roberta Smitha a jeho kapely na současnou dobu, jak se promítá do
jejich hlav. A nepochybuji, že si na další kolo přichystají zase nějaké překvapení.
Nepostřehnutelně pro ty, kdo soudí podle singlu v rádiu, zásadní pro oddané fans,
a přinejmenším zajímavé pro ty, kdož se nacházejí někde mezi tím.

Pro někoho jsou The Cure především koncertní kapela. Bylo by opět příliš zjed-
nodušující s tím souhlasit. Pravdou ale je, že koncerty The Cure jsou jak pro sku-
pinu, tak pro návštěvníky mnohem víc, než přehrávání skladeb známých z desek.
Schopnost vytvořit speciální atmosféru, vtáhnout publikum od začátku do konce
hlavně neobyčejně úspěšně přesvědčit o své věci, je pro tuto kapelu pověstná.
nutno říci, že se nezmenšuje v závislosti na čase. To je jeden z důsledků výše
míněné čistoty a kloukovitosti. Publikum pozná, kdy je hraní před ním pro umělce
titina, pozná, kdy před ním stojí někdo, kdo vyhořel. Koncerty The Cure nejsou
ale stejné obehnaná písnička, i když některé z písní jsou dvacet let staré. Je to
ozně klíše - ale zdá se, že jsou tak dobré, že je kapela schopna je znovu a zno-
u věrohodně prožít. A The Cure živě nejsou o předávání tun energie, ale právě
tom vnitřním prožití, které by v tak velké míře nebylo možné, kdyby se tím všem
la faleš. Prostě žijí ve svých písních, na každém koncertě vybírají trochu jiné
ní když se to všechno nepodaří vždycky na sto procent (myslím, že pražské vy-
puštění bylo jedním z právě těchto případů, ale hádat se o to nebudu, na to je zá-
nek ze show příliš individuální a neměřitelnou záležitostí), je tam pořád to něco,
dělá cit a rozum. Kupodivu (a to popírá všechny skeptické teze o tom, že kape-
lující na stadionech totálně degeneruje) se existence nějakého takového vnitř-
no motivu dá dokázat i před publikem čítajícím desetitisíce lidí.

čím jsem jen tolik: je vlastně jedno, co The Cure udělají teď. Můžou udělat
velké koncerty a zase na léta zmizet (Robertovi obsese je pro malými synovci
betoněmi, „jejichž věk se pohybuje od nuly do jedenadvaceti - pro ty starší jsem
dce, které jim nikdy nebude lhat, pro ty malé podivné strejdy, které je tahá do
rodiny“, jistě výdrži ještě nějaký čas), můžou pracovat na novém materiálu
a chvíli vydat jedenáctou studiovou desku, můžou zase změnit sestavu, můžou
dát i v nedávno objeveném hudebním využívání počítačů... cokoli. Už toho o lid-
ch prožitých řekl tolik, že jim to na zápis do historie hudby stačí třikrát.
možtejně si přeju je zase někdy vidět (v listopadu budou pravděpodobně hrát
koncerty v polských Katowicích sedmnáctého a v Lodži osmnáctého, nic o pří-
středním dalu českého vystoupení zatím není známo), ale i kdyby od zítřka The
Cure nebyli, vydá jejich dílo na léta radostným koumáním, ale on by svět bez nich
přece jenom smutný, ne?